

maal, om det Samme ikke er Tilfældet efter Lovforslaget, som det foreligger. Sagen er imidlertid, før at jeg atter og atter skal gjen tage det, at Udvalget har meent, at man, naar det gjælder om at indføre et nyt Princip, ikke blot for Commuernes Myndigheds Vedkom mende, men ogsaa for den private Lodseiers Vedkommende, idet han nu særlikt og forløbs skal betale Noget af Udgiften, hvad han ikke før har gjort, bør gjøre Overgangen paa en saadan Maade, at den private Lodseier ikke bliver for høit behyrdet. Om man ved at lette denne kommer til at lægge en noget større Byrde paa Communen som Commune betragtet, siger jeg, som den ærede Minister siger for Amtsgemeens Vedkommende, er en temmelig ligegyldig Sag.

Rådmænd: Jeg skal ligeoverfor den af den ærede Minister til mig henvendte Yttring til lade mig at bemærke, at jeg ingenlunde har sagt, at der ikke i Landstinget har været Stemmer for den af den ærede Minister her hævdede Bestemmelse i Lovforslaget. Hvis der ikke havde været Stemmer derfor, var Forsla get ikke kommet til os i den Skikkelse, hvori det foreligger. Men jeg har sagt, at de Mænd, hos hvem man maatte vente Vocalundskab, have været enige om, at Lovforslagets Rata var for høi ligeoverfor Altsfoguenes Evne, og jeg har troet, at man her ligesom ved de fleste andre Leiligheder maatte følge den Regel ikke at tælle, men at veie Stemmerne. Den ærede Minister har gjentagende gjort opmærksom paa, at her handlede om et Princip, som det egent lig er Hovedsagen for Ministeren at bevare. Jeg skal ingenlunde modsigte dette, men jeg skal dog tillade mig at bemærke, at den ærede Mi nister har dog hovedsagelig søgt sit Forsvar i Hensynet til det Deconomiske. Den ærede Minister har villet bevise, at Altsfoguenes Byrde i Anledning af Sandflugtsdæmpningen vilde efter dette Lovforslag blive mindre end hidtil. Jeg skal ikke bestemt paastaae, at denne Regning er urigtig, naagtet jeg af samme Hen

syn, som den ærede Ordfører har udtalt, maa betvivle, at Resultatet vil stille sig ganske saa ledes; jeg skal kun bemærke, at den ærede Minister i sin Regning er gaaet ud fra Bud gettet for det tilkommende Finantsaar. Nu er det muligt, at Budgettet i Henseende til denne Post for det kommende Finantsaar er noget større end sædvanligt, saa at, hvis Ministerens Grund skalde være fuldkomment medholdelig, troer jeg, at der maatte ibetmindste tages Gjen nemsnittet af flere Aars Udgifter til Sand flugtsdæmpning, og saa er det muligt, at man vil faae en Sum, ikke af 38 p. pr. Td. Hart korn, men maaskee noget Mindre. Jeg skal ikke med Bestemthed kunne udtale mig herom; men det forekommer mig, at vil man hente et fuld gyldigt Beviis derfra, maa man som sædvan ligt, naar der tales om Forhold, der skulle gjælde for længere Tid, holde sig til Gjennem snittsummen.

Indenrigsministeren: Det forekom mer dog mig at være saa ganske simpelt, at naar den Gjennemsnittsum, som jeg efter Over slaget for 1867—68 har angivet til 38 p. pr. Tønde Hartkorn, maa antages at være for høi, saa vil ogsaa den samme Sum, der er benyttet for at faae de 24 p. ud pr. Tønde Hartkorn, være for høi; Forholdet vil blive accurat det samme. Jeg anseer det for aldeles ligegyldigt, hvilket af disse Overslag, ja endog saa hvilket af disse Regnskaber man tager til Udgangspunkt, her er kun Tale om Forholdstallet. Jeg skylder den ærede Rigsdagmand den Erklæring, at jeg tillægger den Stemme, der i Landstinget har reist sig for hans Anskuelse, ligesaa stor Vægt som han; men jeg vil dog henstille, om den ærede Rigsdagmand ikke ogsaa vil veie an dre Stemmer, der ere faldne i Landstinget. Navnlig vil jeg henvise til, at i en tidligere Session, hvor dette Lovforslag blev behandlet, var Landstinget meget rigt udstyret med sand flugtskyndige Medlemmer, der netop fik Sæbe i Udvalget, og der reiste sig ikke en eneste Stemme, hverken i Udvalget eller i Thinget,